

LBRIS

We know
books

Rodica Bretin

PROTECTORII

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Cuprins

**PARTEA I
OAMENI ȘI ZEI**

1. FANTASIA	7
2. VISUL AMERICAN	20
3. SUNT PRINTRE VOI	29
4. SUNETUL TĂCERII	40
5. DISTRUGĂTORUL DE LUMI	62
6. TIGRII VISEAZĂ ÎN CULORI	72
7. SOARELE NEGRU	84
8. STĂPÂNUL FOCULUI	97
9. CEI VECHI	106
10. INCIDENTUL HALIFAX	121
11. UNDE EȘTI, KAYLA?	139
12. JURNALUL UNUI UCIGAȘ ÎN SERIE	155
13. BEOWULF	166
14. RĂZBOIUL ZEILOR	176
15. EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ QUIN?	190

**PARTEA A II-A
POARTA**

1. REGINA ALBĂ	205
2. SKYLAR ȘI DAENA	216
3. ÎNGERUL HANNA	235
4. DUEL ÎN CATEDRALĂ	249

5. TRIBUL PIERDUT	262
6. AMURGUL ZEILOR	281
7. LEGEA LUI WOLFE	302
8. RĂZBOI SAU DRAGOSTE?	315
9. SUB ASEDIU	326
10. GRIFONUL AURIU, DRAGONUL NEGRU	336
11. TUNELUL DE VÂNT	351
12. DRUMUL UITAT	361
13. RĂSCRUCEA DE LUMI	372
14. STÂNCA TRECERII	388

PARTEA A III-A

ELYSIUM

1. A OPTA MOARTE	405
2. GLOBAL VORTEX	423
3. PROIECTUL NEANDERTHAL	439
4. HOTEL COMMODORE	465
5. FRUMOASA ȘI BESTIILE	490
6. TREZEȘTE-TE, EWAN!	507
7. POARTA LUI RUSSELL	526
8. AMNEZIE ȘI PREJUDECATĂ	540
9. CAPĂTUL CURCUBEULUI	564
10. NEMURITORII	589
11. ZEI ȘI OAMENI	610
Despre autoare	625

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRETIN, RODICA

Protectorii / Rodica Bretin.

- București : Editura pentru Artă și Literatură, 2025
ISBN 978-630-6635-63-4

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Această carte nu poate fi reprodusă parțial sau total,
prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice alt mijloc,
fără permisiunea în scris a Editurii pentru Artă și Literatură.

Copyright © Rodica Bretin, 2025
Toate drepturile rezervate

Editor: Violeta Borzea
Redactor: Odilia Roșianu
Copertă: Loredana Dumitru

ISBN 978-630-6635-63-4

PARTEA I

OAMENI ȘI ZEI

*„Hello, darkness, my old friend,
I've come to talk with you again“*

The Sound of Silence
– Simon & Garfunkel

FANTASIA

KAYLA

În noaptea aceea am murit.

Întâi au fost bezna de sub pleoapele strivite, bubuitul asurzitor al inimii, răsuflarea care îmi ardea fruntea... Bărbatul s-a aplecat și mi-a mângâiat tâmplele, obrajii, cu o tandrețe înfricoșătoare. Apoi... Crestătura pe pântec, durerea ca o arsură, gustul sărat al sângelui pe buzele mușcate, zbaterea adâncindu-mi legăturile în carne. Rămas în penumbră, bărbatul a continuat ce începuse, cu mișcări precise de chirurg. Tăietură, durere, țipăt – și viața ce mi se scurgea cu fiecare...

Nu!, am urlat fără glas, sărind din pat, trează deodată.

Deasupra, tavanul camerei mele, împrejur tablouri, mobile, cărți, cadranul luminos al ceasului. Înghițeam anevoie aerul, încercând să regăsesc certitudini, repere familiare. Un coșmar? Atât de viu, de intens?

Sunt oameni ce mor în timpul somnului, prinși în capcana unui vis din care nu se mai pot trezi. „Să dormi și, poate, să visezi...” Pentru unii, la fel ca pentru Shakespeare, somnul era un război – nemilos, fără de sfârșit.

Însă coșmarul meu nu fusese o plăsmuire a minții. Undeva, în Dartmouth, o femeie murea. Măine, Susan ar fi împlinit nouăsprezece ani. Gustul merelor verzi, fulgi de zăpadă topindu-i-se în palmă, vântul ce îi răsfirea pletele ca mierea, pământul

reavăn sub tălpile goale, rochia de mătase purtată la Balul Absolvenților... Uluiitor, câte gânduri poate avea un om într-o singură clipă.

„Teroarea dinaintea sfârșitului amplifică senzații, exacerbează sentimente. În circumstanțe extreme, creierul devine un emițător care...” Platitudini inutile ascunzându-mi neputința. Undeva, o femeie era crestată lent, metodic și lăsată să sângereze. Încă o amintire pe care nu o cerusem, n-o voiam – a câta?

În bucătărie, am pus apa la fiert. O linguriță de zahăr, două de cafea – ritualul matinal care, de obicei, îmi dădea iluzia normalității... Din sufragerie, un glas masculin pronunța întrebările rar, distinct, cu accent impecabil de englez ai cărui strămoși luptaseră la Waterloo. Tania lăsase ușa băii deschisă și, de sub jetul dușului, răspunsurile ei păreau încercarea unei făpturi a apelor de a vorbi cu oamenii, în chinuitorul proces al adaptării la viața terestră. În cazul Taniei, la Nova Scotia.

Sosise acum paisprezece luni din Sankt Petersburg, hotărâtă să rămână. Și se credea deja pătrunsă de spiritul patriei adoptive și gata pentru următoarele etape: cetățenia, respectabilitatea. În viziunea ei, dansul „exotic” era un compromis de moment și se pregătea să urce scara socială până în vârf, până la ușa capitonată pe care scria cu litere aurii: *Tania Petrovna, avocat*.

Urmașa celor care spulberaseră La Grand Armée și Wehrmachtul în stepele Rusiei gândea tactic, strategic și logistic: în câțiva ani va strânge banii pentru Universitate, apoi... „*Sky is the limit*”, cum ar fi spus americanii. Să îi deslușesc câteva dintre adevărurile vieții care mă pocniseră drept în creștet? Tania nu avea nevoie de sfaturile mele, de ale nimănui. Era hotărâtă să obțină ce credea că i se cuvine.

Fusesem la fel, bătușem același drum, pas cu pas... Cinci ani pierduți la Medicină, cu seminare, cursuri, studii, examene. Și, la sfârșit, foaia de hârtie care mă propulsa în elită...

Un psihiatru nu duce niciodată lipsă de pacienți. Nevroze, depresii, căderi nervoase erau destule în Mileniul Trei, chiar și

în Canada. Un cabinet particular ar fi fost o mină de aur pentru cineva care... Dar de unde bani ca să îl deschid? Iar cerșetorii cu diplomă nu își permit luxul să refuze, să aștepte, să aleagă. Am luat ce se ivise mai întâi: un post de consultant la Tribunalul Municipal Halifax. „Expert evaluator psihiatric” suna mai bine decât realitatea. De fapt, eram un scormonitor prin gunoaie.

Doi ani a trebuit să ascult minciuni și subterfugii; să dau din cap, să mă prefac atentă, interesată. Deși știam nu doar ce va spune, ci tot ce gândise vreodată cel de dinainte-mi. „O privire în mintea criminalului” – pentru mine nu era deloc o figură de stil.

Sadici, pedofili, psihopați, criminali amatori sau prin vocație intrau pe ușile tribunalului cu cătușe la mâini, în timp ce avocatul lor – sau al diavolului – le șoptea la ureche cuvintele magice: *nebunie temporară*. „Onorată instanță, mi-am ucis soția, cei doi copii, sora venită în vizită – însă n-am vrut, a fost o clipă de rătăcire...” Opt din zece criminali prinși asupra faptului invocau lipsa de discernământ. Și ajungeau la mine.

Mare ghinion... Cunoscusem nebuni adevărați, sărmane spirite debusolate, trăind într-un spațiu propriu, desprins de lume. „Bolnavii” pe care mi-i aduceau știuseră exact ce fac. Remușcările, lacrimile rămâneau o mască. Dedesubt... Sfidare, nepăsare și un singur regret: că trebuiau să plătească. Am privit în atâtea conștiințe strâmbe, perverse, în atâtea întrupări ale Răului, încât ar fi zdruncinat credința unui înger. Iar tumorile minții n-aveau cum să fie extirpate, cauterizate, tratate homeopatic. Aș fi putut să ard putreziciunea ce le ținea loc de creier. În schimb, am scris: „conștiinți, lucizi, în depline facultăți mentale, apti să răspundă pentru faptele lor”, și am parafat, aruncându-i pe banca acuzării, în malaxorul justiției. Nu ce își doreau, dar... Oricum, de după gratii aveau să iasă reformați, cu certificate de bună purtare și încă o lecție de viață: „orice ai face, nu te lăsa prins”.

Douzeci și patru de luni am explorat smârcuri otrăvite, colcând de refulări, frustrări, conflicte oedipiene, complexe la care Freud nici măcar nu se gândise, fantezii sadice care l-ar fi făcut

pe doctorul Mengele să pălească de invidie. Apoi, într-o zi, am hotărât că era de-ajuns!

Mă întorceam de la tribunal când, în fața clubului *Fantasia*, lângă poarta barocă, de sticlă și mahon, am văzut anunțul: „Căutăm dansatoare“. Atât. Nu se cereau nici experiență în domeniu, nici recomandări. Și mi-am spus: de ce nu? Într-o vineri m-am prezentat la audiere, seara eram angajată, a doua zi aveam primul spectacol.

Lecturând de la înălțimea catedrei de snobism, foștii mei profesori ar fi privit noua mea slujbă drept o involuție, un compromis degradant. Și cine să îi contrazică? „Dansatoare exotică“ nu dădea bine într-un Curriculum Vitae. Dar câștigam de cinci ori cât mă plătea Municipality. N-aveam un orar rigid, îmi alegeam singură costumele, coregrafia, muzica. Și, nu în ultimul rând, îmi plăcea să dansez.

– Un peso pentru gândurile tale!

Poate un penny... Dacă Tania era creația lui, Pygmalion ar fi trecut la sculptura abstractă.

Doar în prosop, cu pletele șiroind de apă, Galatea mea surâdea radios. Am încercat să mi-o închipui pledând argumentat înaintea unui judecător sobru, cu mantie și perucă – imaginea îmi evoca o pisică jucând șah cu Kasparov. I-am zâmbit, la rândul-mi, și am țâșnit pe lângă ea, grăbindu-mă să pun stăpânire pe baia în sfârșit liberă.

Un duș fierbinte, peria trecută de câteva ori prin păr, machiajul contracronometru... În hol, Tania deschisese dulapul și se uita gânditoare la rochiile mele. Decizii, decizii... Am ales-o pe cea mai decoltată, i-am pus-o în brațe cu pantofii care se potriveau și, în timp ce le încerca în fața oglinzii, m-am echipat rapid – blugii, bluza, cizmele, hanoracul –, o eficiență căpătată în ani de practică, întâi la orfelinat, apoi la căminul facultății.

Tania vorbea. Înregistram sunetul vocii ei, auzeam cuvintele, uneori le conștientizam înțelesul: *întâlnire, restaurant, seara*

asta. Pe cele mai multe le lăsam să treacă, picături de ploaie lunecând pe geamul care mă despărțea de lume.

– ...îl cheamă Quin. Denton Quin.

Asta mi-a adus aminte de replica stereotipă cu care avaturile lui James Bond își aduceau în delir cohorta de admiratoare. În aventura canadiană a Taniei, înainte de Quin fuseseră Mike, Ethan, Ken. Și fiecare jucase, pe rând, rolul Domnului Perfecțiune: bogat, frumos, cetățean canadian. Doar că... Mike era căsătorit, Ethan transsexual, Ken trișor de meserie.

Tania nu disperase; erau înfrângeri temporare și n-a făcut din ele o dramă existențială. Le-a depășit cu resemnarea optimistă cu care accepta orice, inclusiv pe mine – Kayla Blackmoon, pe jumătate indiană, excentrică, antisocială, cu care alesese să împartă apartamentul, chiria și... tot ce mai aveam. Înainte să ies, m-a sărutat fugar pe obraz și mi-am amintit: Tania era prietena mea. Singura.

Opt minute cu taxiul, patruzeci pe jos – atât făceam până la *Fantasia*. Aflată în Districtul 5, centrul istoric al orașului, la parterul unei vile coloniale, era un club exclusivist, cu whisky scoțian, muzică irlandeză, vinuri franțuzești, bucătari italieni și ireproșabili chelneri englezi. Dar toți veneau pentru ce se petrecea pe scenă. Striptease, dans „exotic“? Ca în orice democrație, părerile erau împărțite. Însă cei de la mese priveau și aplaudau, fără să le pese de semantică.

Când am intrat, dansa Cheryl. Își scosese întâi mânușile, făcându-le să șerpuiască prin văzduh ca niște năpârci îmblânzite. Restul... mai târziu, întotdeauna într-alt fel, niciodată totul. Misterul – iată cheia seducției. Și dolarii se așterneau ca un covor de frunze foșnitoare sub tocurele femeii... Urmau Deborah, Jasmine, Amber. Aveam destulă vreme până să urc pe scenă și m-am așezat pe unul dintre scaunele înalte de la bar, cel din fața televizorului.

Pe Canalul 34 începuseră știrile locale: un accident pe Podul McKay, o spargere la un bijutier, o încăierare la Cafeneaua Scriitorilor, cadavrul unei femei descoperit într-un cimitir de

mașini din Woodside, Districtul 8. Brusc, am devenit atentă: murise în urma...

Plictisit, cineva a schimbat canalul... Un răcnet pornit din mii de piepturi, spectatorii în extaz, prim-planul pe boxerul căzut într-o baltă de sânge și sudoare, apoi pe adversarul său, clătînându-se în timp ce tribunele scandau odată cu arbitrul – „trei, doi...”

N-au ajuns la „unu”. Clipisem din pleoape, nerăbdătoare și pe ecran au apărut iarăși jungla de mașini ruginite, polițiști, reporteri, curioși, o ambulanță sosită tardiv, paramedicii coborând targa.

Frustrat, bărbatul agita telecomanda, apăsând butoanele cu furie. Degeaba: trebuia să văd, să aflu.

– ...Victima din Woodside rămâne încă fără identitate, turuia un reporter, dar echipa locotenentului Eric Norton a stabilit momentul morții, acum șaptezeci de ore. Cauza?

Fără o vorbă, polițistul s-a dat la o parte și am deslușit trupul ce atârna în țeapă. Nu era Susan. Arcuită nefiresc, cu mâinile, picioarele, cu șuvițele negre scurgându-i-se parcă spre pământ, necunoscuta semăna cu un fluture în insectar.

Însă reporterul nu își epuizase rezerva de întrebări.

– Poate fi o sinucidere?

– Numai dacă s-a aruncat dintr-un avion.

Răspunsul a adus perplexitate. Și mai multe microfoane ațintite ultimativ asupra-i. Norton și-a pierdut răbdarea.

– Vedeți prin jur clădiri, schele, copaci? Femeia a fost *întâi* străpunsă și *apoi* ridicată în văzduh. Oricum, a murit încet, în ore, poate zile.

Lămurit în sfârșit, reporterul s-a răsucit spre cameraman.

– Suntem în Dartmouth, nu în New York, unde psihopații pândesc la fiecare colț de stradă. Și totuși, în ultimele opt luni, cincisprezece femei au fost omorâte în moduri care...

Șaisprezece. Curând, cineva o s-o descopere pe Susan. Încă o cifră în statistici, o altă știre de senzație, o nouă anchetă pentru locotenentul Norton.

Abandonând lupta cu telecomanda, omul a aruncat-o pe tegea și s-a reîntors la certitudinea sticlei de brandy. Și eu aș fi vrut să mă închid într-o cochilie de nepăsare. Să uit de Susan, de femeia prinsă în insectarul unui nebun, de *celelalte*. Altfel, într-o zi, un psihiatru o să-mi arate *mie* cartonașe cu pete de cerneală, în care să îmi descopăr obsesiile.

– Pentru tine...

Brent mi-a pus înaintea un cocktail albastru, fumegând, apoi mi-a șoptit:

– Masa șapte!

Femeia de-acolo a ridicat paharul, ținându-l o clipă în aer – o invitație... Curiozitatea este privilegiul pisicilor cu nouă vieți. Sau al eroinelor din filmele horror, care țin neapărat să coboare în pivnița plină cu șobolani mutanți, păianjeni-gigant, fantome, schelete, zombi antropofagi. Nu eram pisică, nici nu voiam să trăiesc periculos. Și totuși, m-am dus. Necunoscuta mi-a arătat scaunul liber, fără o vorbă. Și *trebuia* să mă așez. Femeia aceea... „Frumoasă” – ar fi fost o platitudine. Chipul de o perfecțiune sculpturală îmi tăia răsufierea.

S-o privesc? Nu puteam face altceva și abia după o vreme mi-am adus aminte să respir. Ochii... erau albaștri sau verzi? Greu de distins în lumina difuză, schimbătoare. Albaștri – eram sigură. După cum știam că strălucirea aurie a părului nu era opera vreunui coafor. Totul era natural la străină – și diferit. Ca și cum venise de pe o altă planetă. Am rezistat tentației să o întreb: își lăsase nava în parcare a clubului?

– Nu-ți place?

A arătat spre cocktailul de care nu mă atinsesem. Deci vorbea. Calm, învăluitor, cu un accent aristocratic ce ar fi extaziat-o pe Tania.

– Nu beau... am murmurat.

Gestul de amuzată acceptare a aprins scânteieri în brățara cu safire. Autentică, la fel ca și colierul, cerceii. Albastre erau și rochia, pantofii, șalul care îi acoperea umerii neatinși vreodată de soare.

Era o eleganță discretă, fără nimic ostentativ. „Desăvârșită“ – primul cuvânt care îmi venea în minte. Și era singură. Ceea ce, în *Fantasia*, echivala unei declarații de intenție.

Mă privea cu o stăruință care se transforma tot mai mult în... interes, uimire?

Din freamătul buzelor am știut că luase o hotărâre. Primisem destule propuneri și nu numai de la bărbați. La club veneau și femei – emancipate, lesbiene convinse sau doar amatoare de experiențe memorabile. De la mine, toți și toate se alegeau cu un refuz. De data asta însă... Am închis ochii, întârziind inevitabilul. Însă întrebarea nu a fost cea pe care o așteptam.

– Ce ai făcut înaintea cu televizorul... Poți repeta?

Am înghețat. Cum își dăduse seama? Și eu, unde mi-a fost mintea? Săptămâni, luni mă ferisem să... Iar acum, dintr-o prostie... Străina căpătase un ascendent asupra mea. Îmi putea cere... Orice? Mai mult decât fusesem gata să îi dau de bunăvoie?

Aplauze: grindină lovindu-mă din toate părțile. Jasmine cobora treptele, Amber se pregătea să le urce. M-am uitat în ochii femeii cu o liniște sub care răsunau urletele războinicilor din tribul mamei, înainte să se arunce asupra dușmanului.

Apoi am surâs serafic.

– Habar n-am despre ce vorbești.

Străina a sorbit gânditoare din lichidul azuriu – chiar totul trebuia să fie albastru la ea? – și i-am auzit cuvintele venind, parcă, dintr-o depărtare infinită.

– Sunt Lorena Argyll.

LORENA

Lady of the Argylls. Ultimul căruia mă prezentasem astfel, maiorul Dougal McKennan, nu mai era decât un nume săpat în marmura obeliscului eroilor din Marele Război. Kayla nu părea impresionată. Însă știa că Lorena Argyll îi semna lunar cecul de

salariu la *Fantasia*. Se întreba, probabil, ce o să-i cer în schimbul tăcerii mele... Probabil?! Un cuvânt pe care aproape îl uitasem.

Dar... nu îi auzeam gândurile. Sub masca de inocentă uimire era un zid de beton. Impenetrabil, de neclintit. Așa cum nu întâlnisem la nimeni. Niciodată.

Brent o alesese din treizeci de femei venite la probă. De ce? Pentru trupul zvelt, de gimnastă, pletele negre căzând până mai jos de șolduri, tenul arămiu, ochii de un albastru intens, aproape violet? Mama ei fusese indiană, tatăl de origine nordică – suedez, norvegian?

Kayla Blackmoon, dansatoare, psihiatră și *altceva*, de care se temea și încerca să ascundă – de alții ori de ea însăși? –, a sărit de pe scaun, ca de pe cărbuni aprinși.

– Este rândul meu, s-a scuzat.

A dispărut și am rămas din nou singură. Căci Aidan întârzia, ca întotdeauna. Chiar și după trei decenii de când nu ne văzusem? Sau *Fantasia* îi trezea amintiri care...

Țipete stridente, de maimuță surprinsă în culcuș de un șarpe, lătrat de babuini, scheunat de hiene, foșnetul ierburilor prin care se furișa leopardul, răgetul leoaicelor ce își pierduseră prada... Un sonor menit să șocheze. Și a reușit. Toate privirile se ațintiseră spre scena unde femeia-panteră s-a rostogolit, s-a prelins, apoi a țâșnit în picioare, zgâlțâind gratiile de umbre.

Kayla nu dansa. Și-a început vânătoarea în vuietul-freamăt al savanei. Unduia, se frângea, vibra sub ochii bărbaților încrămăniți la bar, la mese. În crepusculul reflectoarelor purpurii, o fiară se dezlănțuia: agilă, rapidă, letală, cu ochi în care ardea foamea de viață, de moarte. Zbuciumul pletelor de beznă, spinarea arcuită, șoldurile zvâcnind sălbatic, apele-lumini de pe trup – lucirea nailonului mulat sau sudoarea țâșnind prin pojghița de vopsea ce îi acoperea pielea? Încă un secret al Kaylei.

Cei din sală voiau să-l afle și erau gata de jertfă. A lor, nu a ei. În clipa aceea, bărbații din *Fantasia* râvneau să fie devorați, să